

Tajná adresa

Potřebujeme-li pro časopis šikovné ruce švadleny a tvůrčí hlavu výtvarníka, voláme Misiznitku – Ivetu Komárovou.

Jak jste se dostala k šití a k podnikání?

Jako malá holka jsem často koukala mamince pod ruce, když na staré singrovce přešívala oblečení nebo podle Burdy vyplétala složité vzory na svetrech a sukních. Hodně mě to zajímalo, takže jsem šití zkoušela nejprve na panenkách, kterým jsem šila oblečky a vybavovala jim pokojíčky. Mezitím jsem si kreslila modelky v zajímavých kostýmech a snila o tom, že budu módní návrhářkou. Taky jsem dostala skvělý základ od učitelů výtvarné výchovy na všech stupních škol. Po vystudování učitelství pro 1. stupeň základní školy jsem několik let učila, ale času na vlastní tvoření bylo málo. S obchodem jsem začala před třemi lety.

Jak vás jako učitelku napadlo začít s obchodováním?

Po letech práce ve škole jsem toužila po změně. Vyřešilo to stěhování za manželovou prací do Pardubic, kde už jsme zůstali. Pracovala jsem jako asistentka a ve volném čase jsem nejraději něco tvořila. Háčkovala jsem taštičky, zkoušela malování na sklo, decoupage, drátkování, nové techniky, které se v té době začaly objevovat. Hodně mi v tom pomohla také Praktická žena, kde byla řada návodů, podle kterých jsem tvořila. Kromě zařizování bytu bylo pro mne největší motivací k šití očekávané miminko, pro které jsem ušila svou první patchworkovou deku. Pak přišly na řadu textilní hračky pro miminka kamarádek jako dárky a originální deky s aplikacemi. Jednoho dne se mě kamarádka zeptala: „A proč se tím neživíš? Vždyť by se to mohlo dobře prodávat.“

Od dárků pro kamarádky po fungující obchod je ale veliký skok. Jak začít?

Hlavní bylo obrovské nadšení, se kterým jsem do toho šla. Takový ten pocit, že zkusit se má všechno a taky že můžu dělat to, co mě opravdu baví. Do začátku jsem investovala asi deset tisíc. Tři stál program na první e-shop, za pět tisíc jsem si koupila šicí stroj, něco stály živnostenské listy a zbytky látek. A tak nějak jsem začala. Šila jsem kabelky, které jsem upravovala – batikovala, vyšívala... Líbily se a prodávaly. Přidala jsem hračky. Po třech měsících jsem prodávala na pardubických trzích, kde mě oslovila majitelka jednoho místního občůdku. Tak jsem začala prodávat i tam. Postupem doby se to začalo nabalovat a je to tam, kde je to teď.

A to kde?

Vytvářím originální ruční práce z textilu, které prodávám ve svém e-shopu, dodávám je do 8 občůdků po celé republice, prodávám na řemeslných jarmarcích, hlavně v Pardubicích, pořádám kurzy tvoření (ketlování, malování na sklo apod.) pro úplné začátečníky, spolupracuji s Praktickou ženou.

Pořád zkouším nové věci a techniky, mám potřebu se posouvat pořád dál, dělat obvyklé věci neobvykle, rozvíjet se. Novinkou jsou také hobby balíčky, ve kterých lidé dostanou návod a materiál na výrobu určité věci, třeba látkového ptáčka. Předávám touto formou své nápady lidem tak, aby si dokázali něco pro radost vytvořit sami.

Na internetu nabízíte také kostýmy pro děti, háčkové hračky, šperky... To všechno vytvoříte vlastníma rukama?

V podstatě ano. Všechny věci mi prochází pod rukama. Všechny nápady a stříhy jsou moje. Na všem mám nějaký podíl. Některé výrobky tvořím zcela sama, některé jen dokončuji.

Fakticky se teď na mém podnikání uživí ještě tři další lidé, kteří pracují podle mých návrhů a s výrobou některých věcí mi pomáhají.

Pracujete doma. Umíte oddělit práci od rodiny?

Je náročné to skloubit, ale snažím se. Má práce mě velmi baví, takže někdy je těžké říct, tady je ta hranice, teď už nepracuji, teď se bavím. Kolikrát i manžel s dcerou vycítí mé nadšení a přijdou se podívat, co mi právě pod rukama vzniká. Hodně času taky zabere vymýšlení nových námětů. V létě jsme chodily s dcerou na hřiště, a zatímco ostatní maminky tam jen tak seděly, já z tašky vytáhly korálky a ketlovala. Nebo jsem skicovala novinky, ze kterých nyní vycházím. Někdy mi připadá, že pracuji opravdu pořád, ale když prohlížím fotografie, vidím mezi nimi také spoustu milých momentek z výletů a života s rodinou. Naštěstí mě má rodina maximálně podporuje, mám výborné zázemí.

Jak to děláte, že si své zákazníky získáte a udržíte?

Od začátku si buduji svou značku. Chci, aby byla zárukou perfektně odvedené práce z kvalitních materiálů. Důležité je myslet na praktičnost výrobku, jeho prezentaci a samozřejmě garantovat jeho životnost. Všité štítky na výrobcích hrají důležitou úlohu, vizitky jsou samozřejmostí. Zvolila jsem cestu: Hýčkej si svého zákazníka. Snažím se zákazníkům vyhovět v jejich požadavcích, nápadech, myslím, že se někdy báječně doplňujeme. Své výrobky posílám krásně zabalené, malý dáreček je samozřejmostí. Lidé si toho váží a cení, a pak se rádi vrací, protože mají s mým obchodem dobrou zkušenost.

Vy také prodáváte na Fleru, že? Jak se vypořádáváte s tou obrovskou konkurencí, která tam je?

Ano, prodávám a konkurence je tam opravdu velká. Chce to dobrou obchodní strategii, životnost nápadu je tam velmi krátká. Pokud se nápad nestane oblíbeným hned na začátku, už se jím nestane. Fler určuje trendy, nasazuje vysokou laťku nejenom samotnými výrobky, ale i jejich prezentací, protože lidé nakupují podle toho, jak výrobek vypadá na fotografii.

Co mi o sobě řeknete, aniž bych se na to zeptala?

Hodně lidí se mě ptá, kam pořád chodím na ty nápady. Odpovídám jim, že čím víc se tvoření otvírá, tím víc jich přichází. Novinky mě napadají neustále, během vaření, her s látkami, ale i cestou na hřiště s dcerou. Vytvářím v hlavě celé kolekce, které skicuji, kam se dá – třeba na útržky papíru, které potom omylem zastrčím třeba mezi starou poštu, kde je po čase s nadšením objevuji. Někdy mě posouvají vpřed přání zákazníků, jindy inspirace v časopisech, ale především asi pestrý a barevný život okolo mne. Ten je pro mne opravdu důležitý, vnímat jej ve všech odstínech, a pak jej přenášet do textilu. Asi proto je má tvorba tak hravá a barevná. Taky se mě často lidi ptají, proč Misiznitka, jak to slovo vzniklo? Říkám jim, že kombinací z angličtiny upraveného „misiz“ = „paní“ a nitka je typická pro švadlenu, která má co do činění s látkami a strojem. Drobné chloupky z látek a odstřížky nití jsou všude. Hra se slovy je pro mne důležitá i v názvech mých výrobků, protože je krásně charakterizuje a doprovází jejich fotografie. Poezie lidem opravdu chybí, tak proč ji po špetkách nenabídnout aspoň touhle formou.

A úplně nejdůležitější na tom všem je, že si vlastně žiju svůj sen – tvořím s textilem, jak jsem si vždycky přála.